Uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2019-671
(mr. E.L.A. van Emden, voorzitter en mr. R.P.W. van de Meerakker, secretaris)

Klacht ontvangen op	: 27 februari 2019
Ingediend door	: Consument
Tegen	: Coöperatieve Rabobank U.A., gevestigd te Amsterdam, verder te noemen de Bank
Datum uitspraak	: 11 september 2019
Aard uitspraak	: Niet-bindend advies

Samenvatting

De Commissie heeft de vordering afgewezen, die eruit bestaat dat de Bank transacties had moeten blokkeren. In de gegeven omstandigheden heeft de Commissie geen transactiemonitorings-verplichting aangenomen.

1. Procesverloop

De Commissie beslist met inachtneming van haar Reglement en op basis van de volgende stukken voorzien van bijlagen:

- De door Consument ingediende klacht;
- het verweerschrift van de Bank.

De Commissie merkt op dat Consument ondanks een uitnodiging daartoe geen reactie op het verweer heeft gegeven.

De Commissie stelt vast dat dit geschil zich leent voor verkorte behandeling als bedoeld in artikel 32 van haar Reglement.

2. Feiten

De Commissie gaat uit van de volgende feiten.

2.1 Consument houdt bij de Bank een zakelijke creditcard aan met een kredietlimiet van € 50.000,-. Daarnaast heeft Consument een privé betaalrekening bij de Bank.

2.2 Consument heeft in het eerste half jaar van 2018 diverse transacties verricht, bestemd voor een bedrijf genaamd [naam bedrijf X], een buitenlands cryptovaluta handelsplatform.

Dit betreft zes transacties met zijn zakelijke creditcard die op naam staat van [bedrijfsnaam consument] B.V. ter waarde van in totaal € 19.000,- en een transactie van 13 juni 2018 van € 2.000,- vanaf zijn privé betaalrekening.

2.3 Op 9 april 2018 heeft de Britse Financial Conduct Authority een waarschuwing afgegeven, omdat het moederbedrijf van [naam bedrijf X] handelt zonder daarvoor over de juiste vergunningen te beschikken.

3. Vordering, klacht en verweer

Vordering Consument

3.1 Consument vordert € 50.000,- schadevergoeding.

Grondslagen en argumenten daarvoor

3.2 Deze vordering steunt, kort en zakelijk weergegeven, op de volgende grondslag. Consument heeft gesteld dat de Bank zijn uitgevoerde transacties dient terug te draaien. Hij heeft gesteld dat uit de Europese richtlijnen die het betalingsverkeer regelen, verplichtingen volgen om de overboeking terug te boeken. Bij de Bank hadden alarmbellen moeten afgaan toen Consument geld overboekte naar dubieuze rekeningen in het voormalig Oostblok. Consument stelt dat hij zijn kredietlimiet op zijn creditcard verruimd heeft en dat ook toen geen signalen zijn afgegaan bij de Bank. Bovendien heeft Consument gesteld aanwijzingen te hebben dat er met zijn creditcardgegevens is gefraudeerd.

Verweer van de Bank

3.3 De Bank heeft ten aanzien van de overboekingen die verricht zijn met de zakelijke creditcard het verweer gevoerd dat de Commissie deze klacht conform haar Reglement niet kan behandelen en gemotiveerd weersproken dat zij aansprakelijk zou zijn voor de overboeking in privé van € 2.000,-.

4. Beoordeling

4.1 De Commissie merkt op dat in haar Reglement is bepaald dat een kredietnemer van een zakelijk krediet geen Consument is. Klachten over die kredieten kan de Commissie derhalve niet behandelen. Aangezien partijen niet twisten over het zakelijke karakter van de creditcard relatie is de Commissie van oordeel dat zij de klacht over de met de zakelijke creditcard uitgevoerde transacties en het gestelde nadere misbruik van die creditcardgegevens niet kan behandelen.

4.2 Het klachtonderdeel dat betrekking heeft op de overboeking van € 2.000,- die Consument vanaf zijn privé betaalrekening heeft overgeboekt, kan door de Commissie wel behandeld worden. Zij merkt op dat Consument heeft gesteld dat er Europese regels zouden bestaan waaruit een transactiemonitoringsplicht volgt voor de Bank. Deze stelling heeft Consument echter niet nader onderbouwd, zodat onduidelijk is waaruit deze plicht precies zou volgen. De Commissie merkt op dat een dergelijke verplichting niet in regelgeving was opgenomen op het moment dat Consument zijn overboeking verrichte.[1]

4.3 De Commissie merkt op dat zij reeds eerder heeft beslist dat van een Bank mag worden verwacht dat zij zich redelijkerwijs inspant om fraude en misbruik van het betalingsverkeer te voorkomen. Zie Geschillencommissie Kifid, nr. 2016-602. Naar het oordeel van de Commissie kan een dergelijke verplichting pas worden aangenomen als voor de Bank gegronde redenen aanwezig waren om te twijfelen aan de betaalopdracht. Die verplichting wordt niet lichtvaardig aangenomen. Een algemene monitoringsverplichting zou immers het proces van geautomatiseerde gegevensverwerking en het maatschappelijk belang dat daarmee gediend is, kunnen schaden.

4.4 Voor zover in de stellingen van Consument kan worden gelezen dat de Bank gegronde redenen had moeten hebben om te twijfelen aan de gegeven betaalopdrachten omdat door buitenlandse toezichthouders waarschuwingen waren afgegeven, geldt het volgende. De vraag is of de Bank vanwege deze omstandigheden verplicht was om de transactie te blokkeren of daar tenminste voor te waarschuwen.

4.5 Naar het oordeel van de Commissie kan in dit geval niet van de Bank worden verwacht dat zij de transactie van Consument blokkeerde of Consument daarvoor waarschuwde. Eerst en vooral omdat, zoals hiervoor in 4.3 werd overwogen, een monitoringsverplichting niet snel wordt aangenomen. Bovendien acht de Commissie voor dat oordeel van belang dat het niet ging om een onbevoegde transactie, maar om een transactie die door Consument zelf was verricht. Overboekingen, die worden verricht door de persoon die bevoegd is te beschikken over het saldo op de rekening, vallen in beginsel binnen diens eigen verantwoordelijkheid. Zie Gerechtshof Den Bosch 2 augustus 2016, ECLI:NL:GHSHE:2016:3435, r.ov. 3.14. Een waarschuwing van een (buitenlandse) toezichthouder maakt dat niet anders.

[1] Inmiddels is deze verankerd in artikel 2 van de Gedelegeerde Verordening (EU) 2018/389 van de Commissie van 27 november 2017 tot aanvulling van Richtlijn (EU) 2015/2366 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft technische reguleringsnormen voor sterke cliëntauthenticatie en gemeenschappelijke en veilige open communicatiestandaarden. Deze verordening treedt pas 18 maanden na haar publicatie in werking, zie artikel 13 Verordening (EU) Nr. 1093/2010.

Waarschuwingen zijn gericht aan consumenten en maken hen duidelijk dat beleggen bij deze partij buiten toezicht van de toezichthouder plaatsvindt omdat die partij niet over (de juiste) vergunningen beschikt.

4.6 De conclusie uit het voorgaande is dat de klacht van Consument ten aanzien van de overboeking van € 2.000,- dient te worden afgewezen. De Commissie spreekt de wens uit dat Consument de persoon of personen die namens [naam bedrijf X] verantwoordelijk zijn voor de schade die zij heeft geleden daarvoor in de toekomst nog met succes aansprakelijk kan stellen.

5. Beslissing

De Commissie stelt vast dat Kifid de klacht niet kan behandelen voor zover deze betrekking heeft op de overboekingen die hij heeft verricht met zijn zakelijke creditcard.

De Commissie wijst de vordering af die betrekking heeft op de overboeking van de privé betaalrekening van Consument.

Deze beslissing is genomen in een verkorte procedure als bedoeld in artikel 32 van het Reglement. De uitspraak heeft daarom de vorm van een niet-bindend advies. Tegen deze uitspraak staat geen hoger beroep open bij de Commissie van Beroep Financiële Dienstverlening. U kunt de zaak nog wel aan de rechter voorleggen.

U kunt, binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak, bij de Voorzitter van de Geschillencommissie Financiële Dienstverlening schriftelijk een verzoek indienen tot herstel van kennelijke vergissingen in de uitspraak. U moet daarbij met name denken aan correctie van reken- of schrijffouten en verbetering van namen en data. De volledige procedure met de termijnen die daarbij in acht moeten worden genomen staat beschreven in artikel 40 van het Reglement.